

сичкитѣ наши селени сѣ много, даже и понѣйдѣ си прѣкалено набожни? Не може да се повѣрва това, трѣбва да е имало нѣкой, който да го извади отъ глава.

— Да, читателю, имашъ право, и азъ не ти припречвамъ дума въ това.

И наистина нашиятъ селенинъ е набоженъ и отъ сърдце набоженъ, тая негова набожностъ му е спомогнала да може да запази своитѣ свѣти обичаи, нрави, даже и своята мила народностъ непоковарени.

А кой извади Батана отъ глава, кой го развали? Това азъ ти се обѣщавамъ, да ти го кажа въ друга история подъ име *«Даскалъ Дони»*, и ще глѣдамъ да си отстоя на думата. За сега остави ме да слѣдвамъ за Батана.

Прѣзъ цѣлото врѣме на чорбаджилѣка си, Батанъ само единждѣ стѣпи въ черква, (по-прѣди е ходялъ), и то защото бѣше крѣстникъ на една свадба. До на-скоро врѣме селскитѣ свадби вѣнчавахъ въ черква, чакъ когато хубаво замръкнеше — въ недѣля вечеръ. Много лошъ обичай. Цѣль день ѣдене до приядание, питие до прѣпивание, незная, но нада ли въ такъвъ единъ свадбенъ недѣленъ день оставаше нѣкой трѣзвенъ, освѣнъ зетя и булката. Додатъ сички на вѣнчавание, слепи пиени; какви крѣмоли, пиенски приказки, кавги, помня да сѣ ставали въ домъ божий! Попа, (който рѣдко се случва и той да не бѣде пианъ), се кара за пари, иска отъ крѣстника, отъ крѣстницата, отъ зжлвитѣ, отъ девѣритѣ; епитропа отъ друга страна иска за свѣщи, за полелей; единъ се кара да иска, други се кара да не дава, викъ, глѣчка, псувни, като въ кръчмата. Разбира се, че въ тоя случай, въ тоя день Батанъ като крѣстникъ още и чорбаджия, не можеше да не бѣде повече пианъ отъ колкото другитѣ, и отъ колкото другъ пжтъ, а като такъвъ, и като пѣмаше при това страхъ, свенение, грижа отъ никого, па даже и отъ Бога, той го имаше за голѣмство, повече да глѣчи, да вика, да